

Statskassens Side at søge at formindste gennem formindskede Afgifter det Tryk, som Tiderne have medført for Befolkningen i sin Helhed. Det har altsaa ligget nær for mig at undersøge, om det ikke vilde være rigtigt, samtidig med at foreslaa en Toldafgift lagt paa Mais og Byg samt en forandret Sukkerafgift, at foreslaa en Nedgang i Toldafgifterne, og Resultatet af mine Overvejelser er blevet Lovforslagets § 4, hvori der foreslaas, at Tolden paa Stenkul ophæves eller rettere opgives for de samme 4 Aar, for hvilke Lovforslaget overhovedet er bestemt til at virke. Det er ganske vist, at Tolden af Kul, som jo i Gjennemsnit har udgjort omtrent halvdne Hundrede Tusinde Kroner, efter al Sandsynlighed vil ikke ubetydelig overstige den Merindtægt, Statskassen vil faae gennem de forandrede Toldbestemmelser eller rettere gennem Tolden paa Mais og Byg. Men for det Første maa det jo erindres, at en Del af denne Kulskold betaler Staten selv, da Staten jo utvivlsomt er den største Forbruger af Kul her i Landet, til Sernbaner, til Bærstet, til Orlogsstibene, saa at det altsaa er en Selvpølge, at Ophævelsen af Kulskolden kommer direkte Staten til gode som Stenkulkonjument. Men selv om der i Virkeligheden ofres Noget ved at opgive Kulskolden samtidig med, at der bliver indført Told paa disse Kornsorter, forekommer det mig at være forsvarligt — jeg har i alt Tid ikke havt nogen Betænkelse derved — at foreslaa et saadant sandsynligt Offer bragt for et bestemt og ikke langt Tidsrum af 4 Aar, skjøndt jeg jo som bekendt ellers, hvor der har været Tale om Revision af vore Toldlove, har holdt paa, at der i det Væsentlige skulde gives Kompensation gennem Forhøielse for de Tab, som frembragtes ved Nedsættelserne, og jeg ser ikke rettere, end at man ved at lade en Toldnedsættelse ramme netop Stenkul derigennem kommer den store Befolkning til Hjælp, for hvilken Kul er et Hovedbrændsel, Hovedvarmemiddel, det vil sige, den mindre vel stillede Del i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, thi paa Landet spiller jo Kul ikke nogen synderlig Rolle som Brændsel. Men ved Siden deraf vil jo en Opgivelse af Kulskolden saa at sige komme enhver Produktionsvirksomhed i Landet til Gode, det skal vistnok være rent undtagelsesvis, at man kan nævne større Produktionsvirksomheder her i Landet, som ikke væsentlig ere Stenkulskonbrugere. Det har altsaa forekommet mig, at netop Eftergivelsen af Stenkulskolden egnede sig til at træde frem her ved Siden af Forslaget om Besættningen af Mais og Byg, en Besættning, som jo maa antages at ramme særlig Brændevinsbrænderier og D-

bryggerierne her i Landet, to Næringer, af hvilke den ene jo er saa svagt beskattet her som næppe noget andet Sted, og den anden fuldstændig fri for al Besættning.

Jeg antager, at der mod Lovforslagets Bestemmelse om Kornskolden vil blive reist den Indvending, at det gaar i protektionistisk Retning, men jeg ser ikke, at man med Føie kan angribe Forslaget, fordi det er et Skridt i protektionistisk Retning; thi hvilken Mening man end ellers kan have om, hvad der bringer størst Betsignelse: Frihandels- og Friproduktions-Systemet eller Beskyttelsesystemet — og Meninger derom ere jo meget afvigende — saa forekommer saa Meget mig dog utvivlsomt, at man, især naar man er saa smaa som vi, er nødte til at følge den Retning, den Strømning, som der i handelspolitisk Retning gaar igennem Verden; og at den er protektionistisk, derom tror jeg ikke, at der fornødigvis kan reises nogen Tvivl. Jeg har allerede tidligere nævnt, at den langt overveiende Del af den civiliserede Verden har Kornskold, men jeg vil dertil føie, at jeg ikke skjønner rettere, end at den Kornskold, Andre have, direkte influerer paa vore Afsetningsforhold her i Landet, og at det altsaa er fuldt berettiget, ja, jeg vil gaa videre og sige, at det bliver nødvendigt, at man træffer lignende Bestemmelser her, naar man ikke vil komme til at bøde uforholdsmæssigt for Fastholdelsen af denne Doktrin, at man ikke maa indføre nogen Toldafgift paa Livets første Fornødenhedsgegenstande. Jeg er ganske beredt paa, at Lovforslaget vil møde Modstand fra den Side, som saa ofte har gjort gældende, at man ikke paa nogen Maade maatte komme ind paa en stykvis Revision af vor Toldlov. Men jeg er ogsaa lige saa vis paa, at saalænge denne Doktrin fastholdes, saa længe komme vi ikke et Skridt videre med Hensyn til Forandringer i vor Toldlovgivning, saa længe vel at mærke de nuværende vanskelige Forhandlingsforhold bestaa, og jeg vil anse det for at være meget beklageligt, om det danske Landbrug paa Grund deraf skulde vente paa den nødvendige Beskyttelse, maaste vente, indtil det blev for sent. Derjom man med Hensyn til Lovforslaget vil gjøre den Bemærkning, at det maaste nok kunde bringe Landbruget nogen Fordel, men at det Langt fra er tilstrækkeligt, da vil jeg sige, at jeg for mit Bedkommende skal være meget villig til at gaa videre, men jeg har troet, at det var rigtigt, at jeg for mit Bedkommende indskrænkede mig til at foreslaa det, som ligger allernærmest for. Skulde der være Noget, der er villig til strax at gaa videre, da skal jeg ogsaa være meget villig til at gaa videre, men vil man for Tiden blive staaende